



Издајући се непотребном ризику да зазвучим као просечни идолопоклоник или да се ови редови претворе у скрибомански хвалоспев или, боље рећи, политички реквијем, речи које утискујем у белину писане су срцем, а такве су обично незграпне, тешко разумљиве и слојевите. Речи које би из мог субјективног угла описале Борисову заоставштину његовим противницима би сигурно изгледале испразне, увредљиве, стране... Али, ја сам одавно навикао да у Србији и рођена браћа говоре истим језиком, али се не разумеју и пате исте патње, али не саосећају.

Хвала ти, Борисе, што си у доба када је тетрајумвират демократа довео своју партију до стечаја смогао снаге да преузмеш скоро угаслу бакљу, подигнеш је високо и са њом се попнеш на Олимп. Био си потребан Србији, не само странци, јер је само двострука антибиотска терапија могла да заустави радикалну сепсу која би у својој терминалној фази значила реинкарнацију деведесетих. Са две руке је требало давити ту аждају која је Србију довела до понора, а иза чијих је крвавих трагова остало милион избеглица у земљи и толико ван земље, држава разорена вишегодишњим санкцијама, рекордном инфлацијом, политичким убиствима, изборним крађама, а колевка духовности ампутирана од матице. Две руке су биле потребне да се сложе да би Србија доживела 24. септембар, када се после деценијског пијанства отрезнила и смогла снаге да каже НЕ, да се окрене са ивице провалије и крене другим путем.

Две руке су биле потребне да би Србија преживела 5. октобар када је сав свој бес генерисан дугогодишњим понижавањима и неправдама са свих страна претворила у снагу да неутралише и одбаци репресивни апарат и осети мирис слободе после скоро шест деценија.

Слобода са собом носи и одговорност, и то смо убрзо научили, а још брже смо научили последице сопствене неодговорности и злоупотребе тешко стечене слободе на чијем таласу су хтели и успели да испливају најгори међу нама, лешинари који су најбројнији после битке. Штета коју су направили не мери се валутом, већ прљавштином мрље коју су бацили на онај пламичак који нас је огрејао те варљиве јесени на почетку новог миленијума када нам је све изгледало ново и када смо, наивни као новорођенчад поверовали да зло више никада не може тријумфовати и да су процеси започети после „плишане револуције“ иреверзибилни.

...Little did we know...

Превише је остало обезглављених пипака које смо заборавили у жару победе, или са којима се морало кохабитирати као залог за бескрвно преузимање власти. Превише терета, премало разумевања, пречеста саплитања, пребрзо разочарање могло је да доведе до ревизије свега што је урађено.



Те зиме 2003–2004, можда и случајно, постао си она друга рука која је недостајала како би се ствари довеле у равнотежу. Захуктали радикали били су спремни да понове свој сулуди експеримент над измученим и измореним народом, овог пута још беснији и безобзирнији...

Хвала ти, Борисе, што си био довољно способан, политички талентован и довољно доследан у прављењу компромиса да постанеш председник Србије по Милошевићевом уставу и тако прекинеш институционални вакуум који је нашу државу чинио неозбиљном.

Кампања која је томе претходила зацементирала је Демократску странку као бастион око којег ће гравитирати све остале грађанске опције, могућност да демократска Србија и поред свих недаћа може да буде довољно моћна, артикулисана и препознатљива да добије већинску подршку бирача.

Наша масовност привукла је и наше „бивше“ саборце те смо, не у кохабитацији, већ у координацији и кооперацији заједно, опет са две руке покушали да раскрчимо пут ка бољој будућности. На крају, таква уједињујућа политика резултирала је доношењем митровданског Устава, што је поставило темеље српске независне државе.

Хвала ти, Борисе, што си и тада, када су се карте поново поделиле, црта подвукла, а новчић се још окретао у ваздуху био довољно храбар и умешан да станеш на црту и Србији понудиш нови правац, нови пут, пут којим се ређе иде, али којим се не иде сам.

Пише: Александар Дикић  
четвртак, 12 јул 2012 13:18

---

Победа те зиме 2008. када ти је Србија потврдила мандат била је прекретница за српско друштво које је још крварило из косовске загнојене ране. Тас је могао превагнути на другу страну. Била је то раскрсница без знакова, време магловито, а људи уплашени, са очајничком жељом да се историја не понови. Десница регрутује, а левица едукује. А сви знамо како Срби реагују на регрутацију. Знамо да у Србији увек побеђује позивар, а не учитељ, да је увек гласнији добошар од миротворца.

Увек, али не и овог пута. Победа је била тако велика, тако значајна, тако симболична да је променила политичку сцену Србије, чини се, заувек. И после те победе тражио си и нашао нову руку, као што ће и сви остали победници после тебе.



Тада је и социјалистима и радикалским покајницима постало јасно да ако себе не промене, ако не почну да личе на демократе, ако не постану варијација на исту тему, да за њих нема политичке будућности и да су осуђени на пораз изнова и изнова.

Из те победе настале су две нове партије које ће те у следећем изборном циклусу победити, али убрзо после отржењења схватиће да су у ствари они, сада тако јаки и велики, само производ твоје победе, да си им ти сашио одело које носе, да си им ти утабао стазу којом ће и они кренути, можда и брже и боље од тебе.

Ретко се у политици дешавају таква тектонска померања каква су се десила у бившој радикалној странци. Десница је остала недоречена, видно ослабљена и због тога постоји опасност и бојазан шта ће се из тог вакуума изродити, чиме ће се испунити, јер незадовољника, губитника транзиције, ксенофоба, поводљиваца је све више, спремних да буду регрутовани.

Хвала ти, Борисе, што си од бивших позивара, добошара и гробара направио прихватљиве замене, што се тло после земљотреса смирило и што Србија најзад не кочи и не испада из шина после сваких избора, већ ако је и у постизборном леру, ако и успорава док нови возачи преузимају волан и отпочињу своју смену/мандат правац остаје исти, а путници сигурни да композиција иде ка жељеној дестинацији.